

АСЕН БОСЕВ

Български писател

АСЕН БОСЕВ СКОК-ПОДСКОК

chitanka.info

КАТЕРИНКА

*Ай каква е весела картинка
тая палавница Катеринка!*

*Свири на цигулка
без цигулка.
люшка се на люлка тя
без люлка.
Черпи ни с бонбони
без бонбони,
пуска си балони
без балони
и лети с ракета
без ракета,
по небето шета,
без да шета.
Бие барабан
без барабан,
среща великан
без великан.
на трамвай се вози
без трамвай,
хапва от кравая
без кравай.
Ай, ай, ай!
Ай каква е весела картинка
тая палавница Катеринка!*

ЛЮБОПИТНОТО МОМЧЕ

*Стаменчо за всичко пита.
Иска той да разбере,
има ли си къща кита
сред голямото море?*

*Кенгуруто кой го храни,
баба има ли си то?
Кино гледат ли глигани?
Как? Не гледат ли? Защо?*

*Котката какво сънува,
конят ходи ли на плаж?
Кой през есента рисува
пъстроцветния пейзаж?*

*Как певецът в грамофона
влиза да ни пее? Как?
Ляга ли си камиона,
щом като настане мрак?*

*Луноходът ли отхапа
къс от кръглата луна?
Да не е луната ряпа,
за ракетите — храна?*

*Пита Стаменчо за всичко.
Казват му: — Кога ще спреш?
Като порастеш, душичко,
всичко сам ще разбереш!*

ЗА ЯГОДИ

*Към поточето поех,
ех,
ех!
Там наплисках се с вода,
да,
да.
Чукаше кълвач по бук:
чук,
чук.
Бухане от бухал чух:
бух,
бух!
Пресни ягоди набрах,
ах,
ах!
И се върнах с цял вързоп,
хоп,
хоп.
ЕТО ги, другарю наш,
яж,
яж.*

НЕ ПОЗНАВАТ

*В блокчето рисува Мира.
Смее се на татко: — Ой,
татко нищо не разбира,
нищо не познава той.*

*Аз му нарисувах заек,
той твърди: — Това е слон!
Лъв не може да познае,
казва, че е камион!*

*Нарисувах самолети —
бръмбари ги назова.
И за влак не се досети —
гущер, казва, е това.*

*Аз от гъбка се вълнувах,
мама рече: — Планина!
Сто рисунки нарисувах,
никой нищо не позна!*

ТРИ ДЕЦА СИ ЧУРУЛИКАТ

Три деца в една градинка
Галя,
Веселин
и Тинка —
водят разговор, ала
с тин-ти-ри
и с тра-ла-ла,

— Тра-ла-ла,
ще дойде мама
и ще си отидем двама.

— Аз пък, тин-ти-ри,
ще ядна
вкъщи торта шоколадна.

— Тра-ла-ла —
подскача Галя, —
мога да ви се похваля:
купиха ми нова кукла,
с рокля синя,
с руса букла.

— А на мене —
тин-ти-ри,
подариха три дори!

Три деца си тананикат,
разговарят,
чуруликат.
С тин-ти-ри
говорят, скачат,
с тра-ла-ла
ги свари здрачът.

ТИ РАЗБРА ЛИ?

*Малка Лалка все бърбори
за това, за онова;
но заплетено говори,
та разбираш и едва.*

*„От дървото пада вятър,
че листата духат вред.
Мама ми купи театър,
за да ида на билет.*

*Сложих на глава шушони,
на крака с калпак поех.
Влязох аз в едни бонбони,
там сладкарница си взех.*

*Вкъщи ризата разтворих,
турих в нея гардероб.
Спуснах се в мазето горе,
там гърне намерих в боб.*

*Днес обядвах на кревата
и на масата заспах...*

*Слушат весело децата
и заливат се от смях!*

ДОБРОТО МИ ДРУГАРЧЕ

*Имам си едно добро другарче.
С него неразделни сме,
макар че
аз живея на земята,
то се смее в небесата.*

*Нищо че е толкова далече,
заедно сме от зори до вечер.
Все ме гледа то в очите,
все милува ме с лъчите.*

*И lika му — светлият, добрият —
облаците тъмни щом закрият,*

домъчнява ми за него
и с въздишка питам:
— Де го?

А когато в сините простори
лик покаже,
мило ми говори:
— Искам с теб да поиграя!
В миг се втурвам аз,
не трая.

Вечер се прибирам от играта,
а пък то си ляга зад гората.
— Лека нощ! — ми пожелава.
— Лека нощ! — мълвя тогава.

Сутрин то надзърва през стъклото,
с лъч ме гъделичка по челото.
Рипвам, рипвам и се мия.
Слънце, пак навън сме ние!

КАКВО ВЪЗПЯВАТ ПТИЦИТЕ

*Песни пеят птиците,
птиците певиците.
Сред зелената дъбрава
песни пеят и възпяват
синевата в небесата,
пъстротата на полята,
бликналите извори
и росата призори.*

*И възпяват птиците
златото в пшениците
и труда на хората —
бодри и в умората.*

И
 възпяват
 птиците
 гроз
 дето в
 лозниците
 и
 плода в
 градинит
 е,
 рози
 те,
 гиргините
 .

И
 възпяват
 още те
 тиш
 ината в
 нощите
 и
 звездите,
 сейнали
 семе

ната грейнали...

Да живеят птиците.
 птиците певиците!

СКОК-ПОДСКОК

*За игра се сбрахме тука,
а пък ни наляга скука.
И се чудим, и се маем
на какво да си играем!*

*Идва ми наум тогава —
шапка върху кол поставям.*

*— Кой с подскачане на крак
пръв дотам ще стигне чак?*

*Някой изяви желание:
— Щом ще правим състезание,
то на първия се пада
непременно и награда!*

Мисля си: „Какво да правя,

най-добрия да прославя?
Нямам купа, ни венец,
нито лента «първенец»“!

Бъркам в джоба си и хоп, че...
там напипвам само копче.
Имах ножче, но къде ми е?
Копчето ще бъде премия!

И тогава, скок-подскок,
в спорта за успех висок
скачат всичките, додето
става шампион момчето —
ей това момче, което
се гордее, че медал
„Златно копче“ съм му дал!

ЛЯТО

Лято,
лято,
лято!
Слънцето светлее —
злато,
злато,
злато
в нивите пилее.

Славей,
славей,
славей
пее, чурулика.
— Ставай,
ставай,
ставай! —
от легло ни вика.

Мамо,
мамо,
мамо,
няма да се муся,
само,
само,
само
дай ми да закуся.

Ето,
ето,
ето —

скачат във децата,
дето,
дето,
дето
чака ме играта!

БОЯН С БАРАБАН

*Маха ръцете си малък Боян,
сякаш че бие Боян барабан:
— Трам-тара-рам,
трам-тара-рам,
гладен съм, мамо,
сложи ми да ям!*

*Хапва момчето с доброто сърце,
после отново размаха ръце:
— Трам-тара-рам,
трам-тара-рам,
мамо, похапнах,
да стана голям.*

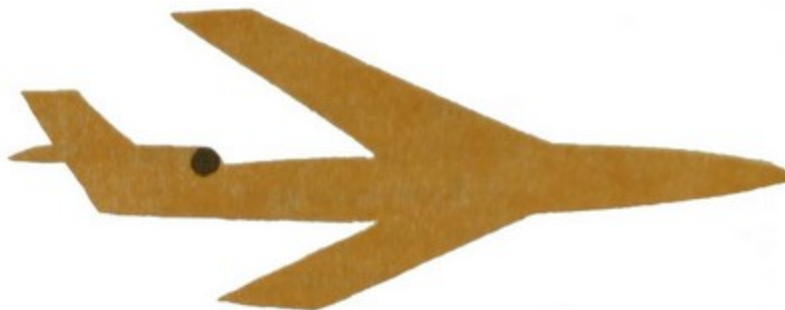
Гледа — дружинка навън се събра.
Почна дружинката дружно игра.
— Трам-тара-рам.
трам-тара-рам,
мамо, пораснах,
пусни ме вън сам!

Впусна се пъргаво като вrabче
нашето весело малко момче.
— Трам-тара-рам,
трам-тара-рам,

бие Боян
барабана и там!

КЪМ УЧИЛИЩЕТО

*Към училището крачи с татко
пъргавият първокласник Радко.*

*В камион отправя зорко взор:
— Аз ще стана, татенце, шофьор!*

*В строй вървят войници.
Радко в миг:
— Татко, искам да съм смел войник!*

*Спира Радко пред една витрина:
— Продавач ще стана в магазина!*

Самолет бръмчи в небето.

Ето —
иска там летец да е момчето!

А бащата радостно го гали.
Гледа го усмихнато: — Така ли?

Аз пък искам, сине яснолик,
да си ми отличен ученик!

ЛУНОХОД

завий наляво.

Луноходът изпълнява,
важни вести им предава.

Ех, кога ще дойде време
луноходът да ни вземе,
да ни вземе в небесата
за разходка по Луната!

Луноход,
луноход
по Луната
търси брод.

Ту напред,
ту назад,
слиза в
кратер
непознат.

И по
трудния му път
от земята
го следят.

Казват му:
— Върви
направо,
а сега

БУКВИТЕ

*Буквите изучихме
и вече
знаем с тях да пишем
и четем.
С буквите отиваме
далече,
с буквите се учим
и растем!*

*С буквите започваме
другарство —
най-добро другарство
на света.
Те ни водят
в приказното царство
на четмото
и писмеността.*

*С буквите от днес
ще ни говорят
книгите — вълшебници добри.
Буквите
простор ще ни разтворят —
ясно слънце
да ни озари!*

КНИГАТА-ПТИЦА

*Книга си имам —
тя птица била!*

*Чудните страници
като разтворя,
книгата-птица
разперва крила
и ме понася
далече в простора!*

*Прелестни гледки
разкрива пред мен:
хора, заводи,
строежи, градини...
С книгата-птица
летя устремен
волно през моите
детски години!*

БРОИЛКА

Кой обича да брои?
От броилки
мотовилки
кой от вас не се бои?

Коле
лото се
върти.

Поч
вам аз —
завъ
ршваш
ти.

Има
м ябълка
една,
ето
на.

Разд
ели я —
стават
двенки,
двен
ки ябълки
червейки!

А?
Сгреших
ли?

Пак една е!
Трябва втора, то се знае.

Е, към първата тогава
цяла друга ще добавя.
Колко стават?
— Стават две.

— Бре, че много плодове!
Малко ли са?
Разбери:
ей ти друга —
стават?

— Три.
Три деца
и ти едно?
Четири ли стават?
Но
на ръката ми чевръсти
другаруват колко пръсти?
Браво, браво, точно пет.
Поздравявам ви —
привет!

Кой ще ме зарадва с вест,
че след пет пък идва?
— Шест.

А към шест — едно
и гледам,
май че стават... колко?
— Седем!

Седем гълъби летели,
на едно балконче спрели.
Кацнал там и друг един,
малко сив и малко син.
Той запитал:
— Аз какво съм?
— Гълъб!
— С мен сме вече?
— Осем!

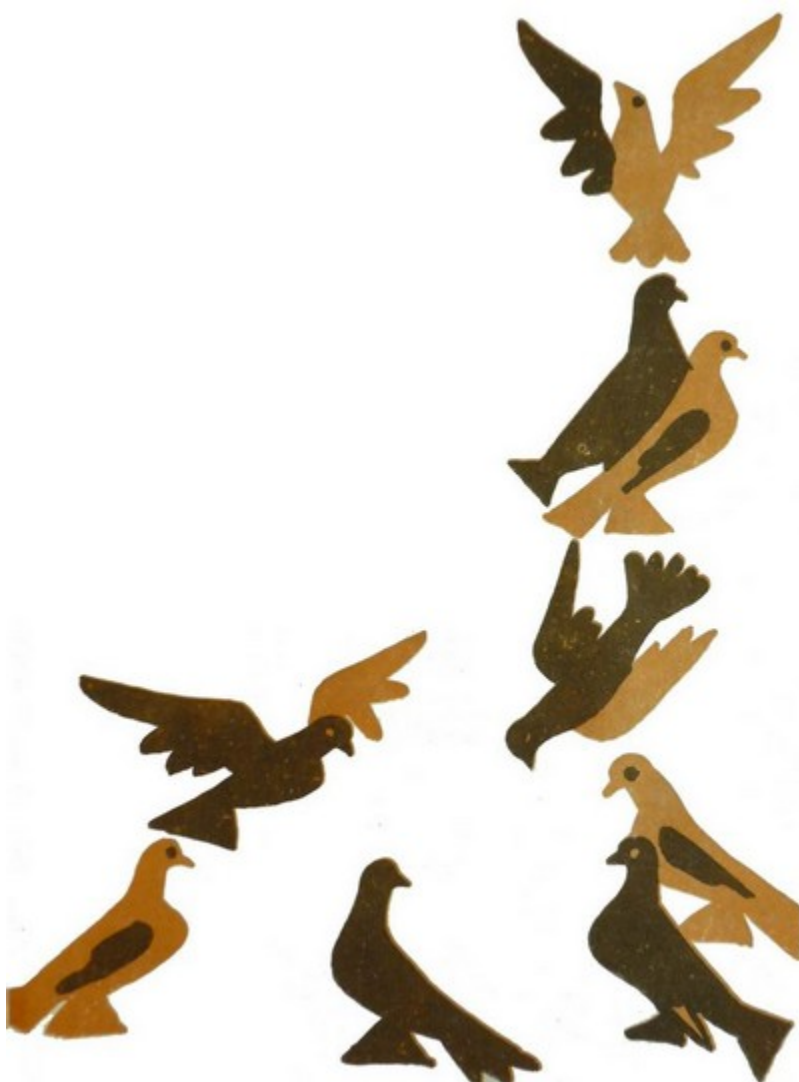
Осем пътници настигнах
аз по пътя си одева.
Стигнах ги и им намигнах
Колко сме? — запитах.

— Девет!

А след девет казват, че
следва... кой ще го рече?

— Десет!

— Вие сте умници,
славни сте математици!

НАШ ВЕЛИЧКО МОЖЕ ВСИЧКО

*Работлив е наш Величко,
пъргаво дете е той.
Наш Величко може всичко —
той не знае миг застой!*

*Сам се мие и облича,
сам си слага да яде.
Ту играта го увлича,
ту на коте хляб даде.*

*Ето — здание високо
с кубчетата си строи —
майсторчето синеоко
от труда не се бои.*

*Кубчетата на вагони
бързо стават след това.
кой Величко ще догони,
той пътува за Москва!*

*Но омръзва на момчето
да пътува с влак навред.
За да литне по небето —
реже блок за самолет.*

*Взима после тенокета,
чука-чука, виж го ти:
майстори си и ракета —
до Луната ще лети!...*

*Работлив е наш Величко,
пъргаво дете е той!*

*Наш Величко може всичко —
той ще израсте герой!*

КАТО ВАЛЯ

*Все ми казват,
че съм малка
и била съм
самохвалка!
Малка съм,
но съм готова
като Валя Терешкова
в Космоса
да полетя —
звезден път
ни сочи тя.
Само дайте
ми ракета —
сред звездите
ще засветя!*

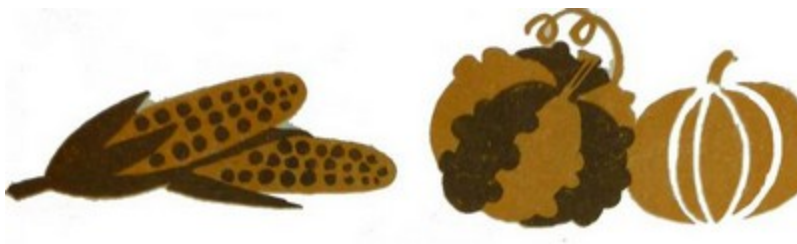
ОБИЧАМ ЕСЕНТА

На света,
на света
най обичам,
есента.
— Есента ли?
Че защо?
Да не е пък много ведра!
— Ясно е защо —
че то
есента е майка щедра.
Тя ни
кани
с плодове.
Тя на гроздобер
зове.

Чак до дните ѝ последни
капят,
капят
круши медни.
Тя за нас
в листата тули
зрели ябълки

и
дюли,
прас
кови
и

сини
сливи,
зла
тни
царевници
в
ниви...

В
пъстрота
,

в
пъстрота
хуба
вее
есен
та.

На
софрата
й
богата
сочн
и плодове
ядем

и растем,
и растем.
С пловете й обилни
ставаме юнаци силни!

КОЙ КАКЪВ Е? ЗАЛЪГАЛКА

*Всеки своя работа си има.
Тръгнаха на работа петима.*

*Трифон взе трион, тесла, ренде
и в един леярен цех дойде.*

*С книги и тетрадки тръгна Лалка
болни да преглежда със слушалка.*

*А с моряшка шапка на главата
реже Ради борове в гората.*

*Затова пък с куче, с ловна пушка
в лодка по вълни човек се люшка.*

Друг на кръстопът изпъчил гръд,

с гира на колите дава път...

*Всеки своя работа си има.
Тръгнаха на работа петима.*

*Но дали не са се заблудили?
Упъти ги ти, другарю мили.*

*Помогни им. Умен си, нали?
Кой какъв е — сам определи.*

КРАСАВЕЦ

*Имам си играчка зайче,
дар от милото ми майче.
Гумено е то — не тича.
Като мен не се облича.
Топли дрешки то си няма,
затова помолих мама
панталон да му ушие
и качулка, че с уши е.*

*Копчета заших сама,
че сама съм у дома.*

*Зайчето от радост скача —
пъстро е като кълвача.
Ей го пременено вече
с панталонче и елече.
Нагласих му и ръкавеца —
погледнете ми красавеца!*

КАКВОТО ЗАПОВЯДАМ АЗ

Не знам дали усещате,
че пламвам от желание
да ми служат вещите
с готовност и старание.
Сами да правят незабавно
каквото заповядам аз.
Така ще си живея славно!
Щом сутрин наредя, завчас
сами чорапите — и двата —
ще се нахлузят на краката.

Сега обувките!
Щом чуят,
сами за миг ще ме обуят.

Не съм готов съвсем,
защото

не е пристигнало палтото.
 Но щом като застана прав,
 ще подаде и то ръкав.
 А кажа ли: — Филия хляб! —
 и тя в устата право — лап!
 А щом извикам: — Сутлияш! —
 самичък ще довтаса: — Яж!

— Да дойдат пържени кюфтета,
 една пържола,
 два котлета,
 зелени краставици, лук —
 и всичко е пред мене тук!
 Добре дошли.
 Сега ще ям.

Ще
 свърша
 яденето
 сам.
 Но
 труд
 понеже
 съм си дал
 —
 да
 кацне сам
 на мен
 медал!
 А,
 да,
 а, да
 —
 да
 дойде

чашата с вода!

Вода ли? То не е живот!
Да дойде канчето с компот.
Водата за това нали е —
сама ръцете ми да мие.

Сега една кола сама
да ме закара от дома
къде... в училище? Добре.

Където кажа — там ще спре.
Защо да се не спрем поне
в сладкарницата-кафене?
Щом кимна само там с глава,

и ето ми тава с халва!

*Без много-много да се моля,
ще слуша всичко мойта воля.*

*Летят ракети до Луната.
Защо ми трябва да летя?
Не може ли Луната, братя,
да слезе тук самата тя?*

*Ще дойде — заповед ще дам!
Но тя не ще — стои си там!*

*Послушайте — ще ви подшушна:
и тя излезе непослушна,
тъй както другите неща,
които казват все: — Не ща!*

*Не става тъй, нали се сецате —
без труд да ми служат вещите!...*

ПРЕД ТЕЛЕВИЗОРА

*Видя веднъж едно момче
по телевизора врабче
и малката душа юнашка
по навик
в миг
опъна прашка.
Но татко му извика:
— Стой!
Не стреляй в него,
сине мой.
Ще нанесеш голяма рана
на Врабчо мил
и на екрана!*

НОВА ГОДИНА

*Нова година при нас долетя,
радости нови донесе ни тя.*

*Книжки, играчки,
пъстри сурвачки,
блокче, тетрадки,
лакомства сладки
и за закалка —
ледна пързалка!*

*Нова годино, добре ни дошла,
дай ни за полет орлови крила!*

*Да сме умели,
дружни и смели,
весели, здрави
в труд и забави.
И да сме сити,
волни, честити!*

*Весела Нова годино, здравей!
С нас на забавите песни запей!*

ЗЕВЗЕК

Манчо-анчо е зевзек,
събеседник бързорек.
Все измислици разправа,
със закачките се справя.
Питат го: — Отгде така
с изподраскани крака?
— Горе в облаците бях.
— Чак при облаците? Ах!
А какво си правил там?
— Заек улових голям.
— Где е заекът сега?
— Той с коса коси снега.
— А сеното му къде е?
— На земята се белее.

— Манчо-анчо, я кажи
без измама и лъжи,
ходил ли си на театър?
— Ходих там и гледах вятър.
— Виждал ли си океана?
— Виждал съм го цял в буркана!
— Имаш ли си калимявка?
— С попска шапка ходи чавка.
— Чавката какво яде?
— Кой каквото ѝ даде:
печена вода със сос,
пържен камък с магданоз.
— Ами ти какво ядеш?
— Сладолед, ама горещ!

Манчо-анчо,

*мили братко,
хайде нека ти е сладко!*

ЗА НЯКОИ КОЕ КАКВО Е?

*За някои кое какво е?
Ще ти разкажа, чедо мое.*

*За футболистите на двора
врата е нашият прозорец.*

*За Христо — рисувач старателен,
стената лист е рисувателен.*

*За този, който е страхлив,
е котаракът тигър див.*

*За Крум колиба индианска
е мамината рокля ланска.*

За мъничкото му братле

е пръстът — захарно петле.

*За Нонко новата ограда
е крепост — с камък я напада.*

*За мързеливите
труда
е най-голямата беда!*

ИГРА НА ДВОРА

*Две момичета на двора
си играят от зори —
Веселина търси Дора,
Дора някъде се скри.*

*— Тук съм, ку-ку! — нейде кука,
но разбираш ли къде?
— Где си, Доре?
— Ей ме тука!
Дора от мазе дойде.*

*— Олеле, каква си, Доре,
прашна си като чувал!
Паяжината отгоре
ти е метнала воал.*

*Дора тъжно се чумери.
— Че какво пък от това?*

*А защо не ме намери,
като умна си глава?*

*И се пука Веселина
пред другарката от смях,
и върви напред с гърбина:
— Ах, каква си смешна, ах!*

*Но се спъва тя в корито,
пада в мокрото пране.
Казва Дора: — Ха, честито! —
В смях разтърсва рамене.*

*— Олеле, каква си смешна!
— Спънах се, не го видях!
Двечките в играта днешна
май че станаха за смях.*

ПО ТЕЛЕФОНА

Две дечица — Димко и Добринка —
вкъщи си играеха дваминка.
Тя — в ръка с обувка, той — с пирон,
уж говореха по телефон.

— Ало, Димитрова ли е? Здравсте!
Брей, къде се дявате и как сте?
— Тук съм, тръгвам за фризьора пеш,
че съм рошла като таралеж.

— Срещаш ли и виждаш ли Петрови?
— Те си купиха столове нови.
— На почивка бяхте ли с децата?
— На Приморско ходихме с колата.
— А децата слушат ли, кажи ми?
— От игри не се прибира Дими.
— Остави се, и Добринка наша
закъснява, та ще я пердаша.
— Поздрави я ти от мен с целувка.
— Вместо телефон държи обувка.

Моят Димчо вместо телефон
е изкъртил от стена пирон.
— Да не прави вече тъй, а мъжки,
нека кърти от вратата дръжки!

— Чакай да ти кажа... ало, ало!
Тюх, прекъсна, да се невидяло!

СТАНАХ КОСМОНАВТ И АЗ

Ех, че
радостен съм
аз —

дар дари
ми Дядо Мраз!

Дар дари
ми той една
нова,
лекичка шейна.

Спускам
се от хълма
чак,
сейвам
облаци от
сняг.

И
шейната ми
лети
по
безкрайни
широти.

Сякаш е
ракета тя
и през Космоса летя!

Станах космонавт и аз
с този дар от дядо Мраз!

ИСТОРИЯ С ГАТАНКИ

*В тази весела история
за едно ще се говори, а...
който по-добре внимава,
другото ще отгадава.*

*Крачи крокодил по двора,
кукурига на стобора.
Пляс-пляс,
пляска там с крилете,
ко-ко... кой е, отгатнете?*

*Да, петел, а не козел.
Но веднъж козел пък взел,
та се метнал на черница.
Там превърнал се на птица,
но каква, не знам ни бъкел.
Може би това е?...
Щъркел.*

*Гледах щъркела, когато
гордо крачеше из блато.*

Сведе клюн и клъвна баба.
Тази баба беше?...
Жаба!

Е добре. Тогава още.
Минзухари цъфнат нощем,
сутринта ги горе няма
на поляната голяма.
Не оставят там следи
минзухарите...
Звезди.
Вярно, няма ги в небето,
че потънаха в морето.
А един приятел с мрежи
плава с лодка и се ежи.
Но уви,
но уви —
тука те не са, другари,
ни звезди, ни минзухари,
а са оживели, даже
и са вече...
кой ще каже?

Риби-риби, но кажете,
щом в клонака виснат лете
и клонакът ни зове,
те какво са?...
Плодове?

Други плодове аз зная —
те висят във всяка стая
от тавана, оле-лей!
Там се казват?...
Полилей...

А когато полилея
горе на небето грее
като едро златно зрънце,
той тогава що е?...
Слънце.

Пак досетихте се, брей!
Но към този полилей
налетяха нападливи
вълци рошави и сиви
и под лапите им груби
полилеят се изгуби.
Що са вълците, кажете,
бързо ми отговорете!...

Те са облаците, вярно.
Отговаряте ми харно.
Тези облаци веднъж

се разплакаха и сълзи,
сълзи бисерни и бързи,
паднаха в проливен?...
Дъжд...
От дъжда поникна?...
Ръж.

А ръжта роди врабчета
с остри вирнати крачета,
без крила и гласове.
Те какво са?
Класове...

Но узряха класовете —
топла пита ще ядете.
Само че дали за вас е?
Класовете вол опасе.

Волъ
т в нивата
безкрайна
е...,
кажете
що?...
Комб
айна!

Брей,
за вас май
няма
тайна!

Обработка на илюстрациите: skitnik, 2012

Издание:

Асен Босев. Скок-подскок

Българска. Второ издание

Издателство „Български писател“, 1987

Книгата „Скок-подскок“ е отличена с вписване в Почетния списък на Международния съвет по детската книга през 1978 г.

Редактор: Кръстьо Станишев

Художник: Георги Анастасов

Худ. редактор: Олга Паскалева

Техн. редактор: Веселина Балабина

Коректор: Александра Хрусанова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.